

Meddelelser fra formanden:

Formanden:

Der er ikke mere på dagsordenen.

Kulturministeren (Grethe Rostbøll) har meddelt mig, at hun ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af ophavsretsloven. (Edb-programmer).
(Lovforslag nr. L 74).

Skriftlig fremsættelse af forslag:

Kulturministeren (Grethe Rostbøll):

Jeg skal hermed tillade mig for det høje Ting at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af ophavsretsloven. (Edb-programmer).
(Lovforslag nr. L 74).

Lovforslaget har udelukkende til formål at opfylde de forpligtelser, der er fastsat i Rådets direktiv om retlig beskyttelse af edb-programmer. Forslaget indeholder derfor kun bestemmelser, der skal være gennemført i national lovgivning inden den 1. januar 1993.

Som det vil være bekendt, er det hensigten, at der i løbet af 1993 skal gennemføres en generel revision af ophavsretslovgivningen i samarbejde med de øvrige nordiske lande. Den generelle revision vil være baseret på de af Ophavsretsudvalget i perioden 1976-1990 afgivne 8 delbetænkninger samt efterfølgende forhandlinger med de andre nordiske lande. I Danmark har et foreløbigt departementalt udkast til en ny ophavsretslov været til høring blandt interesserede parter i perioden maj til oktober 1992. Der foretages for øjeblikket i Kulturministeriet en bearbejdning af det omfattende høringsmateriale, hvorefter der skal gennemføres afsluttende forhandlinger med de andre nordiske lande med sigte på at opnå størst mulig nordisk retsenhed på området. Det foreløbige departementale lovudkast fra maj 1992, som har været udsendt til høring, indeholdt også bestemmelser til gennemførelse af direktivet om retlig beskyttelse af edb-programmer svarende til det nu fremsatte lovforslag.

Grunden til, at nærværende partielle forslag til ændring af den gældende ophavsretslov fremsættes på nuværende tidspunkt, er udelukkende, at direktivet om retlig beskyttelse af edb-programmer skal gennemføres i national lovgivning inden den 1. januar 1993. En gennemførelse af direktivet kan derfor ikke afventes den i foråret 1993 planlagte generelle lovrevisión.

Ved ændringslov nr. 378 af 7. juni 1989 blev der i ophavsretsloven af 1961 indsat bestemmelser om retsbeskyttelse af edb-programmer, byggende på forslag fra Ophavsretsudvalget i betænkning nr. 1064/1986, ophavsret og edb.

Direktivet svarer i store træk til de i 1989 gennemførte danske edb-bestemmelser. Væsentlige dele af direktivet kræver således ingen ændringer i forhold til gældende ret.

På enkelte punkter kræver direktivet mindre ændringer af de allerede gældende bestemmelser i ophavsretsloven. Det drejer sig bl.a. om:

- reglerne om edb-programmer, der er frembragt i ansættelsesforhold. Der sker en vis udvidelse af rettighedsovergangen til arbejdsgiveren, idet også retten til edb-programmer, der er »udviklet efter arbejdsgiverens anvisninger«, skal overgå til arbejdsgiveren, medmindre andet er aftalt.
- reglerne vedrørende udlejning af edb-programmer. Efter gældende ret kræves der samtykke fra rettighedshaveren ved udlejning til almenheden af edb-programmer i maskinlæsbar form. Efter forslaget udvides dette til også at gælde edb-programmer i skriftlig form.
- reglerne om fremstilling af kopier. Der sker en vis indskrænkning i adgangen til at fremstille reservekopier, idet sådanne kopier efter forslaget alene må fremstilles, når kopien tjener rene sikkerhedsformål (back up-kopier).

Kun to bestemmelser i direktivet foranlediger helt nye bestemmelser i den danske ophavsretslov. Det drejer sig om

- bestemmelser, der giver adgang til at foretage dekompileing. Herved forstås, at brugeren af et edb-program får ret til på visse nærmere angivne betingelser at kopiere og ændre et edb-program, når dette er en forudsætning for at skaffe de oplysninger, der er nødvendige for at bringe alle programmeler og maskinledele til at arbejde sammen med andet programmel og maskinel.

[Kulturministeren]

– bestemmelser, der belægger omsætning eller besiddelse i kommercielt øjemed af midler til fjernelse eller omgåelse af kopispærringer i edb-programmer med bødestraf.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til Folketingets velvillige behandling.

Skriftligt besvarede spørgsmål:

Formanden:

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige svar på spørgsmål stillet af følgende medlemmer af Folketinget:

Behnke, Kim (FP): spm. nr. S 16, 19, 20, 22, 27, 38 og 39

Behnke, Tom (FP): spm. nr. S 42

Christensen, Erling (S): spm. nr. S 21 og 23

Dinesen, Tommy (SF): spm. nr. S 18

Donner, Ole (FP): spm. nr. S 40 og 41

Glønborg (KRF): spm. nr. S 29-32

Graversen, Holger (S): spm. nr. S 36 og 37

Gyldenkilde, Lilli (SF): spm. nr. S 34 og 35

Højland, Niels (FP): spm. nr. S 46 og 47

Kjærsgaard, Pia (FP): spm. nr. S 44

Thoft, Jens (SF): spm. nr. S 1 og 28

Voigt, Pelle (SF): spm. nr. S 5

Spm. nr. S 16

Til *skatteministeren* (7/10 92) af:

Kim Behnke (FP):

»Hvad agter ministeren at gøre for at få bragt orden i momstilbagebetalingerne fra Italien til danske vognmænd?«

Begrundelse

Ifølge Danmarks Transport-Tidende f.eks. nr. 18 af 21. oktober 1991 har mange danske vognmænd problemer med at få moms tilbagebetalt fra Italien.

Det fremgår, at enkelte vognmænd har helt op til 2 mio. kr. til gode hos de italienske myndigheder.

Det fremgår også, at Sverige og Norge som ikke EF-medlemmer har haft meget lettere ved at få en ordning med de italienske myndigheder. Set i lyset af det højt priste EF-samarbejde burde det være en let sag at få disse forhold bragt i orden og derved lette likviditeten for et i øvrigt hårdt trængt erhverv.

Spørgeren er opmærksom på, at referencen er 1 år gammel. Det er imidlertid blevet spørgeren oplyst, at disse forhold fortsat ligger uløste hen.

Spørgeren håber, at ministeren kan meddele, at alt er bragt i orden. Hvis ikke, håber spørgeren, at ministeren meget hurtigt vil bringe sagen i orden.

Svar (19/10 92):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Tilbagebetaling af moms til danske virksomheder for indkøb i andre medlemsstater, f.eks. Italien, sker efter reglerne i 8. momsdirektiv. Der er heri bl.a. fastsat en frist på 6 måneder for tilbagebetalingen.

Det er oplyst fra vognmændenes brancheorganisationer, at danske vognmænd p.t. har ca. 15 mio. kr. ekskl. renter til gode i Italien, og at ventetiden er ca. 2 år.

Problemet er gentagne gange såvel mundtligt som skriftligt blevet forelagt Kommissionen, blandt andet ved forespørgsler i Europa-Parlamentet.

Den 14. november 1991 anlagde Kommissionen sag mod Italien ved Europa-Domstolen (C-287/91). Domstolen afsagde dom den 3. juni 1992, hvori blev stadfæstet, at Den Italienske Republik ikke havde overholdt de i direktivet fastsatte bestemmelser.

Dommen vedlægges til orientering. (Ikke optrykt her).

Jeg går ud fra, at den italienske regering tager de nødvendige skridt til efterlevelse af Domstolens afgørelse.

Spm. nr. S 19

Til *arbejdsministeren* (8/10 92) af:

Kim Behnke (FP):

»Finder ministeren ikke, at ATP-loven bør ændres således, at også efterlønsmodtagere ved det fyldte 60. år kan få ATP-indestående udbetalt?«

Begrundelse

Det forekommer som en fejl, at ATP-loven ikke er blevet ændret således, at efterlønsmodtagere kan få deres ATP-indestående udbetalt, når de som 60-årige går på efterløn.

[Kim Behnke]

Der kan næppe være saglige argumenter for, at pensionisterne skal vente 7 år ekstra, før de kan få berettigede ATP-tilgodehavender udbetalt.

Svar (19/10 92):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Jeg har indhentet en udtalelse fra ATP, der har oplyst følgende:

»Tillægspensionsordningen er – som navnet siger – en forsikringsmæssigt opbygget pensionsordning og ikke en opsparingsordning. Ydelserne fra ATP, dvs. pension og bonus, kommer for egenpensionens vedkommende til udbetaling fra det fyldte 67. år, jf. ATP-lovens § 5.

ATP-ordningens finansiering er baseret på et kombineret præmiereserve- og fordelingssystem, således at der – efter en aktuariemæssig forsikringsplan, der er godkendt af Finanstilsynet – opsamles tilstrækkelige præmiereserver til at imødekomme de pensionskrav, som medlemmerne fra deres fyldte 67. år har på grundlag af de indbetalte bidrag. Det i ATP-loven indbyggede fordelingsprincip er udformet med henblik på opnåelse af en vis solidaritet mellem de forskellige medlemsgrupper.

ATP-medlemmerne har altså ikke noget tilgodehavende i ATP på samme måde, som man kan have i en bank eller en sparekasse. De erhverver ret til på visse betingelser at oppebære en aktuariemæssigt beregnet livsvarig ydelse, der fremtræder som et tillæg til folkepensionen.

Det er således ikke en fejl, når efterlønsmodtagere ikke kan få udbetalt tillægspension, når de som 60-årige går på efterløn.«

Jeg kan henholde mig til ATP's udtalelse og i øvrigt oplyse, at hvis man ændrer ATP's udbetalingsbetingelser, får det konsekvenser for de personer, som modtager ATP-pension. Indførelse af nye regler, hvor man forøger antallet af pensionsberettigede med f.eks. efterlønsmodtagere, ville medføre, at de nuværende og kommende pensionister får en mindre pension, eller også at ATP-bidragene måtte forhøjes væsentligt, hvad der ikke er grundlag for.

Spm. nr. S 20

Til *energiministeren* (8/10 92) af:

Kim Behnke (FP):

»Vil ministeren ændre reglerne for udregning af pristilbud for oliefyrserstætning ved tvungen overgang til fjernvarme?«

Begrundelse

Når en ejendom tvinges til at afgive oliefyrrer som følge af tvungen tilslutning til fjernvarme, får ejeren et tilbud fra fjernvarmeselskabet.

Tilbudet regnes ud efter en beregningsmetode, hvor oliefyret sættes til en virkningsgrad på 65 pct., hvorved det er muligt at udregne, hvad en fortsat drift på fyringsolie ville have kostet, og hvorved det er muligt at beregne tilbudet på fjernvarmen.

Imidlertid har mange nyere oliefyrrer systemer en virkningsgrad på 85 pct. Derved kommer det aktuelle oliefyrrer til at fremstå som dyrere i drift end de faktiske forhold. Fjernvarmetilbudet bliver derved 20 procentpoint dyrere, og derved får ejeren en større energiregning.

Vil ministeren på den baggrund foranledige, at grundlaget for udregning af fjernvarmetilbud bliver moderniseret og ført i tråd med de faktiske forhold?

Svar (19/10 92):

Energiministeren (Anne Birgitte Lundholt):

Jeg har forelagt spørgsmålet for Gas- og Varmeprisudvalgets sekretariat, der har oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»Spørgsmålet om udregning af pristilbud for oliefyrserstætning ved tvangstilslutning vedrører dels en prisfastsættelse for varmeværkets køb af forbrugerens eksisterende oliefyrrer, dels prisfastsættelse for det løbende forbrug.

Med hensyn til tilbagekøbsordninger for eksisterende anlæg har Gas- og Varmeprisudvalget i forbindelse med tvangstilslutning af blokvarmecentraler en kapacitet på over 0,25 MW afgjort, at det i medfør af varmforsyningslovens § 21, stk. 5, er urimeligt, såfremt fjernvarme- eller naturgasleverandøren afviser at overtage et på grund af tvangstilslutning ikke anvendeligt opvarmningsanlæg efter samme principper, som leverandøren tilbyder andre forbrugere inden for de respektive forbrugerkategorier, eller som minimum svarende til anlæggets nedskrevne værdi.

I denne afgørelse er forudsat, at tilbagekøbet i en sammenvejning med den økonomiske fordel for leverandøren ved den øgede afsæt-

[Energiministeren]

ning kan ske uden prisforhøjelse for øvrige kunder. Skulle dette ikke kunne opnås, foreligger en situation, som ikke dækkes af afgørelsen.

Dette indebærer for så vidt angår fyringsanlæg med en varmekapacitet på over 0,25 MW, at der skal kompenseres økonomisk for det ikke længere anvendelige opvarmningsanlæg – hvad enten varmeværket har en tilbagekøbsordning eller ej – nemlig som minimum anlæggets nedskrevne værdi. Dette dog under forudsætning af, at der er økonomisk basis herfor, dvs. at værket optjener positivt dækningsbidrag ved leverancen til den nye tvangstilsluttede kunde.

Hvad angår spørgsmålet om, i hvilket omfang den pris, den kollektive energi sælges til, skal afspejle det, forbrugeren hidtil har betalt – altså om den kollektive energi skal sælges til differentierede priser – har Gas- og Varmeprisudvalget i forbindelse med ovennævnte afgørelse vedrørende blokvarmecentraler tilkendegivet, at det ikke anses for urimeligt, at fjernvarme- og naturgasleverancer til tvangstilsluttede forbrugere afregnes til priser, der følger tarifieringen for de respektive forbrugerkategorier. Udvalget har fastslået, at efter loven er et værk ikke forpligtet til at foretage prisdifferentiering i kraft af tvangstilslutning. Et værk kan vælge at prisdifferentiere over for tvangstilsluttede kunder, og en sådan prisdifferentiering vil ikke være urimelig, såfremt den kan ske uden at belaste værkets øvrige kunder. Det må imidlertid overlades til det enkelte værk at træffe bestemmelser om prisdifferentiering. En sådan kan ikke påbydes med hjemmel i loven.

Det nævnte forhold om kedelvirkningsgrad har som sådan ikke noget med tilbagekøbsordninger at gøre, men vedrører en beregning af, hvorvidt forbrugers variable afgift er højere eller lavere ved egen fyring frem for kollektiv varme.

I en konkret sag i Frederikshavn har Gas- og Varmeprisudvalget for nylig behandlet en sag, hvor forbrugerne i forbindelse med en hurtig tilslutning til fjernvarmeværket forpligtede sig til indtil udgangen af april 1997 at betale en varmeafgift svarende til ejendommens normale udgifter til gasolieforbrug.

Dette gasolieforbrug bliver beregnet ud fra et fyringsanlæg med en årsvirkningsgrad på 65 pct.

Gas- og Varmeprisudvalget har ikke haft indvendinger mod værkets fremgangsmåde herunder den fastsatte årsvirkningsgrad, ud fra at der forekommer forbrugere med såvel ældre som nyere anlæg – altså en gennemsnitsbetragtning.

Der kan i forbindelse med den nævnte årsnyttevirkningsgrad på 65 pct. henvises til det af Energistyrelsen udarbejdede »Forsyningskatalog«, hvori der for nye traditionelle kedelanlæg regnes med en årsnyttevirkningsgrad på 0,7 – 0,8.

For et nyttilsluttet område må der forventes forbrugere med både gamle og nyere anlæg. På den baggrund forekommer anvendelse af en gennemsnitlig årsnyttevirkningsgrad på 0,65 eller 65 pct. ikke for urimelig.«

På denne baggrund finder jeg ikke anledning til at fastsætte nye regler i varmforsyningslovens prisbestemmelser.

Spm. nr. S 22

Til *justitsministeren* (8/10 92) af:

Kim Behnke (FP):

»Vil ministeren give et skøn over, hvor meget det årligt koster skatteyderne, at uroligheder omkring fodboldkampe koster politiindsats, erstatninger og andre relevante udgifter i forbindelse med vold og hærværk fra fodboldpublikum?«

Begrundelse

Det har efterhånden udviklet sig sådan, at uanset hvilken klub eller hvilken nation vi skal spille fodbold imod på dansk jord, så følger der voldeligt publikum med.

Fodboldpublikummet hærger værtsbyerne med vold og hærværk. Reaktionen er indsættelse af betydelige politistyrker. Resultatet er betydelige erstatninger som følge af vold og hærværk samt betydelige omkostninger til særlig behandling af det voldelige publikum i form af specialtransporter, detentionsophold m.v.

Ministerens bedes give et skøn over, hvad skatteyderne årligt må bekoste på disse udenlandske fodboldpublikummer. Ministerens bedes også samtidig oplyse, i hvilket omfang de arrangerende danske eller udenlandske fodboldklubber bliver præsenteret for regninger for politiets indsats og øvrige udgifter.

Svar (21/10 92):

Justitsministeren (Engell):

Til brug ved besvarelsen af spørgsmålet har Justitsministeriet indhentet en udtalelse fra rigspolitichefen.

Rigspolitichefen har bl.a. henvist til, at det efter reglerne i retsplejeloven påhviler politiet at opretholde ro og orden m.v. også i relation til sportsarrangementer.

Rigspolitichefen har i tilknytning hertil oplyst, at der ikke foreligger særskilte opgørelser over politiets udgifter ved varetagelsen af de omhandlede opgaver, der som nævnt udføres i forbindelse med politiets almindelige opgaver efter retsplejeloven.

Jeg kan henholde mig til det, som rigspolitichefen har anført.

Spm. nr. S 27

Til *økonomiministeren* (8/10 92) af:

Kim Behnke (FP):

»Med hvilken hjemmel afkræver Danmarks Nationalbank danske virksomheder oplysninger om deres økonomiske engagementer i udlandet til brug for statistiske opgørelser?«

Begrundelse

Et lille hotel fik i september d.å. en skrivelse fra Danmarks Nationalbank (journal nr. 7076) med besked om at udfylde et hovedskema og et hjælpeskema 1 og et hjælpeskema 2. Skemaerne fylder tilsammen 8 A4-sider og indeholder i alt over 70 spørgsmål om virksomhedens økonomiske engagement i udlandet.

Virksomheden bliver oplyst om, at den er særligt udvalgt til brug for en statistisk undersøgelse, og at der ikke er tale om frivillig medvirken. Såfremt virksomheden ikke inden den 15. oktober har svaret på spørgsmålene, skal det meddeles Nationalbanken.

Virksomheden skal bekoste betydelige ressourcer til eget regnskabspersonale og til revisionsfirma for at efterkomme de mange specielle spørgsmål.

Spørgsmålet til ministeren er nu, hvilken hjemmel der tillader Nationalbanken at forlange, at en virksomhed skal medvirke i den type statistiske opgørelser, og med hvilken ret Nationalbanken kan forlange, at virksomhederne skal afsætte ressourcer til at arbejde »gratis« for en eller anden statistiker.

Svar (19/10 92):

Økonomiministeren (Fogh Rasmussen):

Danmarks Nationalbank har oplyst følgende:

»Til brug ved besvarelsen af ovennævnte spørgsmål kan Nationalbanken anføre følgende:

Nationalbanken anmodede i september ca. 12.000 danske virksomheder om at besvare et spørgeskema vedrørende deres mellemværender med udlandet.

Undersøgelsen foretages med henblik på en sikrere opgørelse af udlandsgælden end den foreliggende, der i ikke ubetydelig grad er baseret på skøn. Den sigter endvidere på en bedre belysning af udenlandske direkte investeringer i danske virksomheder og danske direkte investeringer i udlandet, herunder en opgørelse af ikkeudloddede overskud, der skal indgå i den endelige opgørelse af betalingsbalancen for 1991.

Nationalbanken kan indhente oplysninger til sådanne opgørelser med hjemmel i Industriministeriets bekendtgørelse om valutaforhold (bek. nr. 522 af 31. august 1988 med senere ændringer).

Nationalbanken har igennem mange år haft et fortrinligt samarbejde med danske virksomheder i forbindelse med opgørelsen af valuta-statistikken, og der har yderst sjældent været behov for at henvise til Nationalbankens hjemmel til at indhente diverse oplysninger. På denne baggrund har Nationalbanken derfor undladt at henvise til hjemmelen ved udsendelsen af spørgeskemaerne, idet man i første omgang i fremsendelsesskrivelsen har anmodet virksomhederne om at medvirke i undersøgelsen.

Såfremt skemaerne ikke besvares, agter Nationalbanken dog at rykke de pågældende virksomheder og i så fald under henvisning til hjemmelen.

Da det er første gang, der foretages en større undersøgelse af denne karakter, og da der ikke foreligger sikre udvælgelseskriterier, har det ikke kunnet undgås, at der er blevet rettet henvendelse til virksomheder, der ikke har mellemværender med udlandet, ligesom det har været nødvendigt at udsende de supplerende hjælpeskemaer vedrørende direkte investeringer til alle adspurgte.

[Økonomiministeren]

Fremsendelsesskrivelsen er på denne grund opbygget i trin: Først anmodes virksomheder, der ikke har mellemværende med udlandet, om at tilbagesende hovedskemaet i den vedlagte frankerede kuvert med bemærkning herom. Dernæst understreges, at hjælpeskemaerne kun skal udfyldes, såfremt virksomheden er helt eller delvis ejet af udlændinge eller selv har ejerandele i udenlandske virksomheder.

For langt hovedparten af de adspurgte virksomheder bliver der således kun tale om at besvare nogle enkelte spørgsmål vedrørende deres mellemværender med udlændinge i form af varekreditter, eventuelle beholdninger af udenlandske værdipapirer og låntagning eller indskud i udenlandske banker.

Virksomheder, der er helt eller delvis ejet af udlændinge, eller som har ejerandele i udenlandske virksomheder, har man bedt om at specificere deres mellemværender med koncernforbundne udenlandske virksomheder på de vedlagte hjælpekemaer. For virksomheder, der er helt eller delvis ejet af udlændinge, og for de virksomheder, der kun i mindre omfang har filialer eller ejerandele i udenlandske selskaber, skulle besvarelsen af de supplerende spørgsmål ikke være forbundet med større omkostninger.

Tilbage står en mindre gruppe virksomheder med mange datterselskaber og associerede virksomheder i udlandet. Henvendt til disse virksomheder hedder det i fremsendelsesskrivelsen, at det – selv om der er tilstræbt den størst mulige forenkling – ikke kan undgås, at besvarelsen af hjælpekemaerne vil beslaglægge ressourcer, men at Nationalbanken alligevel skal anmode de forholdsvis få selskaber, der er berørt, om at bidrage til, at der fra dansk side kan udfærdiges en statistik vedrørende direkte investeringer efter de internationalt fastsatte retningslinjer.

Det kan afslutningsvis oplyses, at virksomheder i den sidstnævnte gruppe har vist stor imødekommenhed med besvarelsen af skemaerne.«

Jeg kan henholde mig til ovenstående.

Spm. nr. S 38

Til statsministeren (12/10 92) af:

Kim Behnke (FP):

»Vil statsministeren lade undersøge, om det er muligt at udnytte de tidligere US Air Base-lokaler og nu ledige lokaler i Sdr. Strømfjord til brug for husning af flygtninge?«

Begrundelse

I øjeblikket skaber regeringens flygtningepolitik problemer i flere og flere danske kommuner, hvor nye flygtningecentre indrettes mere eller mindre frivilligt.

I Sdr. Strømfjord er der store, velholdte og velegnede bygninger, som tidligere blev anvendt af US Air Base. Bygningerne har alt fra centralkøkken til forråds-kamre, moderne sanitære faciliteter og værksteder til bl.a. vedligeholdelse af bygningerne.

Disse centre kunne indrettes til husning af mange af de flygtninge, som ellers vil skabe problemer i det (syd)danske samfund. Flygtningene vil selv kunne deltage i madlavning, vedligeholdelse og andre nødvendige aktiviteter for at holde centeret i gang.

Svar (22/10 92):

Statsministeren (Poul Schlüter):

Spørgsmålet om anvendelse af de tidligere US Air Base-lokaler til husning af asylansøgere rejser en række problemer af både juridisk, praktisk og lokalt betonet karakter.

Jeg kan nævne, at det ikke er den samme udlændingelov, der gælder i Danmark og i Grønland.

Dertil kommer, at asylsagsbehandlingen vil være praktisk svært gennemførlig. Det bemærkes i den forbindelse, at det indgår i asylsagsbehandlingen, at ansøgeren skal afhøres af politiet, ligesom asylansøgeren ved klage til Flygtningenævnet får adgang til personligt foretræde for nævnet.

Endelig må der også gøres opmærksom på de praktiske forhold, der består i, at Sdr. Strømfjord er et lille isoleret samfund, hvis opgave er at betjene Grønlands centrale Atlant-lufthavn. Ud over de betydelige omkostninger, der vil være ved transport af asylansøgere til Sdr. Strømfjord og deres underbringning dér, skal der også rekrutteres personale udefra, som der skal skaffes boliger til m.v. Hertil kommer, at lufthavnen kun i begrænset omfang er forsynet med offentlig service. Der findes således ikke f.eks. læge eller juridisk bi-

[Statsministeren]

stand, ligesom der i dag kun er stationeret én politimand.

Alt i alt har jeg ikke megen sympati for en relativt dyr ordning, der skaber flere problemer, end den i givet fald ville løse.

Spm. nr. S 39

Til *undervisnings- og forskningsministeren* (12/10 92) af:

Kim Behnke (FP):

»Vil ministeren sørge for, at danske skoleelever ikke mere gives tilladelse til deltagelse i ulovlig pengeindsamling gennem fremtidige Operation Dagsværk-projekter?«

Begrundelse

Ifølge dagbladet B.T. den 8. oktober 1992 har både politi og revisorer måttet gribe ind over for foretaget Operation Dagsværk. Årsagen er, at de penge, som skoleelever har sammenskrabet gennem Dagsværk-kampanjer, er blevet anvendt ulovligt.

Det er ministeren, som gennem tilladelser bidrager til gennemførelsen af disse Dagsværk.

Spørgeren ønsker derfor garanti for, at ministeren ikke fremover tillader gennemførelse af sådanne Dagsværk, hvor pengene efterfølgende anvendes ulovligt.

Svar (21/10 92):

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Først må jeg slå fast, at Undervisningsministeriet hverken har givet eller giver en øre i støtte til Operation Dagsværk. Min indsats i relation til Operation Dagsværk hidtil har været den, at jeg har opfordret til at placere en undervisningsfri dag på Operation Dagsværk-dagen og opfordret Operation Dagsværk til at placere dagen på en lørdag/søndag eller anden undervisningsfri dag – alt sammen for at sikre, at gymnasieeleverne får den undervisning, de har krav på.

Det samme har jeg opfordret til i forbindelse med dette års indsamling. Det eneste nye er, at jeg i år har anbefalet indsamlingen. Baggrunden herfor er en opfordring fra Dansk Røde Kors, Folkekirkens Nødhjælp og Red Barnet, der har opfordret Operation Dagsværk til at gennemføre operationen til fordel for fælles-

indsamlingen til Afrika til afsendelse af et fly med nødhjælpsforsyninger til Somalia og til uddannelsesformål i Afrika. Det er et i enhver henseende upolitisk formål, som må nyde støtte i hele befolkningen i modsætning til nogle af de tidligere indsamlingsformål.

Under indtryk af de uregelmæssigheder, der nu er kommet frem vedrørende anvendelsen af renteindtægter af tidligere indsamlede beløb, har jeg bedt de tre nævnte organisationer om at garantere, at resultatet af årets indsamling ubeskåret går til Afrika og ikke bruges til at dække de lån, som Operation Dagsværk efter det oplyste i dagspressen – jf. også Det Fri Aktuelt den 8. oktober 1992 – i strid med reglerne har ydet af de tidligere indsamlede midler til drift af dets kampagnesekretariat i København. Får jeg mod forventning ikke denne garanti, bortfalder naturligvis min positive støtte til dette års kampagne. Det samme gælder, hvis der kan påvises nogen anden forbindelse mellem dette års arrangører og de arrangører fra tidligere år, der har begået uregelmæssighederne.

Under alle omstændigheder står jeg fast på, at eleverne skal have det antal skoledage, de har krav på. Det er ikke rimeligt at lade de ca. 13 mio. kr., som en gymnasieskoledag koster, gå til spilde for at indsamle et måske halvt så stort beløb.

Jeg kan i øvrigt forstå på dagspressen, at en eventuel kommende dagsværksdag i 1993 er udsat på ubestemt tid.

Spm. nr. S 42

Til *arbejdsministeren* (12/10 92) af:

Tom Behnke (FP):

»Agter ministeren at støtte danske organisationer, der på arbejdsmarkedsområdet gør en indsats for, at FN's verdenserklæring, artikel 20, stk. 2, overholdes i Danmark?«

Begrundelse

Den Internationale Arbejdsorganisation (ILO) fik i 1992 ifølge finansloven 8,7 mio. kr. fra danske skatteydere.

Også i Danmark findes der organisationer, der arbejder for lønmodtagernes frie ret til at organisere sig. F.eks. kan nævnes Folkebevægelsen for Frie Fagforeninger. Denne organisation arbejder også ud fra artikel 20, stk. 2, i

[Tom Behnke]

FN's verdenserklæring, hvor det fastslås: »Ingen kan tvinges til at være medlem af en forening.«

Det er en kendt sag, at lønmodtagere i Danmark ofte forfølges, hvis de siger nej tak til medlemskab af en bestemt fagforening.

Svar (19/10 92):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

I kraft af Danmarks medlemskab af ILO (Den Internationale Arbejdsorganisation, der ledes af regeringer, arbejdsgivere og lønmodtagere i fællesskab) er Danmark folkeretligt forpligtet til at betale kontingent til ILO, på samme måde som vi betaler kontingent til EF. Forholdet er således helt parallelt med, at en privatperson, der melder sig ind i en forening, skal betale medlemskontingent, så længe medlemskabet varer. Forholdet kan derimod ikke paralleliseres med spørgsmålet om, hvilke foreninger her i landet med almenyttigt eller andet formål staten ønsker at yde økonomisk støtte til.

Hvad særligt fagforeninger angår, er de i dag begunstiget af, at medlemskontingentet som bekendt er fradragsberettiget for medlemmerne.

Jeg har ingen planer om at iværksætte andre økonomiske støtteforanstaltninger for fagforeninger eller andre, som arbejder med forennings- og organisationsspørgsmål.

Spm. nr. S 21

Til **justitsministeren** (8/10 92) af:

Erling Christensen (S):

»Mener ministeren, det er rimeligt, at gebyret for gentagen teoriprøve til førerbevis er 450 kr. og det samme for en fornyet praktisk prøve?«

Begrundelse

Det koster 450 kr. i gebyr at erhverve førerbevis. Gebyret dækker både teori, praktisk prøve og førerbeviset. Derfor er det urimeligt ved dumpning og gentagen prøve for hver enkelt del at pålægge det fulde gebyr. Omkostningerne ved at erhverve kørekort er høje nok i forvejen, og jeg kan let forestille mig, at den her viste fordobling af gebyret ved fornyet prøve kan afholde især unge mennesker fra at tage kørekort.

Svar (19/10 92):

Justitsministeren (Engell):

Ved lov nr. 386 af 20. maj 1992 blev færdselsloven ændret således, at der skal ske fornyet betaling, før ny prøve berammes, såfremt en del af køreprøven ikke består.

Ved fastsættelsen af betalingen på 450 kr. for aflæggelse af køreprøve og udstedelse af kørekort er det tilstræbt at opnå dækning for gennemsnitsomkostningerne. Køreprøven, som består af en teoretisk og en praktisk del, og den efterfølgende kørekortudstedelse betragtes i den forbindelse under ét.

Justitsministeriet har i øvrigt i forbindelse med lovforslagets behandling besvaret spørgsmål herom fra Folketingets Retsudvalg under L 274, bilag 2 og bilag 13.

På den baggrund finder Justitsministeriet ingen anledning til at søge betalingen i den nævnte situation ændret.

Spm. nr. S 23

Til **undervisnings- og forskningsministeren** (8/10 92) af:

Erling Christensen (S):

»Kan ministeren bekræfte, at bevillingerne til forskning ved Odense Universitet udgør 50 pct. af undervisningsdelen sammenlignet med, at de i Århus og København udgør 84 pct, og hvad vil ministeren i bekræftende fald gøre for at ligestille de tre universiteter?«

Begrundelse

Rektor ved Odense Universitet oplyste ovenstående ved årsfesten den 25. september 1992 og pegede samtidig på, at fynske forskere har en time mindre om dagen til forskning end københavnske og århusianske kolleger. Det er en urimelig forskelsbehandling.

Svar (16/10 92):

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg kan bekræfte, at der er forskel på, hvilken andel af universiteternes samlede ressourcer der er budgetteret til forskningsformål.

Før 1980 lå UFA-normen (Undervisning – Forskning – Administration/50-40-10-normen) til grund for universitetsbudgetteringen.

[Undervisnings- og forskningsministeren]

Det betød, at der var en fast sammenhæng mellem institutionernes basisbevilling til undervisning og forskning, og 40 pct. af det videnskabelige personales tid forventedes at gå til forskningsformål.

I 1980 gennemførtes budgetmodellen, der betød, at undervisningen blev budgetteret efter antallet af aktive fuldtidsstuderende (trintilvækster). UFA-normen blev ophævet blandt andet for at undgå, at forskningen automatisk skulle have flere eller færre penge, når studentertallet steg eller faldt.

Efter 1980 har der altså ikke været en fast sammenhæng mellem bevillingerne til undervisning og forskning.

Aktivitetsbudgetteringen af undervisningen efter 1980 har flyttet en del på undervisningsbevillingerne. Der har været et fald i budgettede ressourcer til undervisning ved universiteterne i København og Århus, mens der har været en stigning ved de øvrige universiteter. Samtidig har forskerrekutteringsplanen fra 1984 haft til hensigt at sikre, at der kunne ske en vis nyrekruttering til forskningsmiljøer, hvor aldersprofilen og bevillingsudviklingen vanskeliggjorde nyrekruttering.

Bege forhold har medført en tendens til, at forskningsprocenten er steget ved de gamle universiteter i København og Århus, mens den er stagneret eller faldet ved de nye.

Nedenfor er vist en oversigt over forskningsprocenten ved universiteterne (beregnet som forskningsårsværk i procent af alle årsværk til undervisning og forskning) og de bevillingsændringer, der skal til for at retablere en fast forskningsprocent på 40.

	%	Bevillings- ændring mio. kr.
	1993	
KU	44,9	÷ 47
AU	43,9	÷ 24
OU	33,5	+ 18
RUC	33,1	+ 11
AUC	31,0	+ 13

Jeg har imidlertid ingen planer om at genindføre et fast forhold mellem bevillinger til forskning og uddannelse.

Kommende omfordelinger af institutionernes basisbevillinger til forskning vil ske efter

en vurdering af kvaliteten af de enkelte forskningsmiljøer og efter rådgivning fra Forskningspolitisk Råd.

Spm. nr. S 18

Til *arbejdsministeren* (7/10 92) af:

Tommy Dinesen (SF):

»Vil ministeren tage initiativ til, at der foretages en løbende undersøgelse af uheld på de virksomheder, hvor der arbejdes på akkord eller lignende, og hvor ledelsen har påbudt den daglige arbejdstid til at være 10 timer i modsætning til de normale 7,15 timer?«

Begrundelse

På Steff-Houlberg i Ringsted oplevede man i forsommeren en af de få arbejdsnedlæggelser, der er set i Danmark, med baggrund i arbejdsmiljøet og sikkerheden på arbejdspladsen.

Konflikten opstod, da ledelsen ville udvide den daglige arbejdstid fra 7,15 timer til 10 timer.

Det er almindeligt anerkendt inden for arbejdsmarkedet, at akkordarbejde, ikke mindst inden for slagterisektoren, er belastet med mange ulykker på grund af de skarpe redskaber, der bruges i det daglige arbejde. En udvidelse af arbejdstiden vil meget nemt kunne påvirke arbejdernes agtpågivenhed, når de arbejder med disse skarpe redskaber, og vil derfor betyde en forringelse af sikkerheden.

Svar (16/10 92):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Jeg kan indledningsvis oplyse, at ulykker, som giver anledning til fravær fra arbejdspladsen, skal anmeldes til Arbejdstilsynet. Ud over arbejdsskaderegistret i Arbejdstilsynet og den lokale kreds får sikkerhedsorganisationen på den berørte virksomhed kopi af anmeldelsen.

Det er indtil videre kun på slagterier, der er indført en daglig arbejdstid på 9¼ time. Jeg har fra Direktoratet for Arbejdstilsynet fået oplyst, at slagterierne anmelder næsten 100 pct. af de anmeldtepligtige uheld, der medfører sårskader (stik- og skæreulykker), idet selv et mindre sår medfører fravær fra arbejdspladsen af hygiejniske grunde. Der vil derfor ikke på

[Arbejdsministeren]

dette område opnås informationsmæssige fordele ved f.eks. gennem skadestuer eller lignende at indhente yderligere oplysninger om indtrufne uheld.

Gennem det eksisterende anmeldesystem får Arbejdstilsynet oplysninger om uheldene og dermed også mulighed for at konstatere en eventuel stigning i antallet af uheld. Arbejdstilsynet har på den baggrund mulighed for om nødvendigt at reagere og undersøge forholdene nærmere.

Sikkerhedsorganisationerne, der også får kopi af anmeldelserne, har ligeledes mulighed for at registrere og tage sig af eventuelle ændringer i virksomhedens arbejdsmiljøforhold, som måtte opstå som en konsekvens af en udvidet arbejdstid.

Jeg mener derfor ikke, at der på nuværende tidspunkt er behov for at iværksætte yderligere undersøgelser på området.

Spm. nr. S 40

Til *skatteministeren* (12/10 92) af:

Ole Donner (FP):

»Skal en dansker, som er fuldt skattepligtig til Danmark, og som ejer en ejerlejlighed i Frankrig, som kun han benytter, beskattes af boligens lejeværdi i Danmark?«

Svar (22/10 92):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Når en person er fuldt skattepligtig til Danmark, omfatter skattepligten samtlige den pågældendes (skattepligtige) indtægter, hvad enten de stammer fra kilder her i landet eller i udlandet.

Efter dansk skattelovgivning skal en fuldt skattepligtig person derfor beskattes af indtægter fra fast ejendom i Frankrig. En fuldt skattepligtig person har fradragsret for renteudgifter.

Efter artikel 3 i den dansk-franske dobbeltbeskatningsoverenskomst kan indtægter af fast ejendom alene beskattes i den stat, hvor ejendommen er beliggende.

Efter artikel 19, stk. 3, bevarer Danmark og Frankrig hver retten til at beregne direkte skatter af indkomster, for hvilke de har beskatningsretten, med den skattesats, der svarer til den skattepligtiges samlede indkomst (progressionsforbehold).

For en fuldt skattepligtig person med indtægter fra fast ejendom i Frankrig medfører dette, at de franske indtægter medregnes i grundlaget for beregningen af danske skatter.

Den pågældende skal imidlertid ikke betale den del af de beregnede skatter, som skal henføres til den franske del af grundlaget for skatteberegningen.

Ved opgørelsen af de indtægter af den franske ejendom, som berettiger til lempelse ved skatteberegningen her i landet, skal der tages hensyn til fradragsberettigede udgifter, som vedrører den franske ejendom. Det ejendomsoverskud, som indgår ved lempelsesberegningen, skal derfor nedsættes med f.eks. renter af prioritetsgæld, der vedrører ejendommen.

Lempelsesberegningen foretages særskilt for hver af personskatteovens tre skatteberegninger: almindelig indkomstskat, 12 pct.-skat og 6 pct.-skat.

Spm. nr. S 41

Til *skatteministeren* (12/10 92) af:

Ole Donner (FP):

»Hvis spørgsmål 40 besvares benægtende, bedes ministeren oplyse, om lejeværdi alligevel kan opstå i de tilfælde, hvor der kan modregnes renteudgifter, som er tilknyttet ejendommen.«

(Besvaret sammen med spm. S nr. 40).

Spm. nr. S 29

Til *udenrigsministeren* (9/10 92) af:

Glønborg (KRF):

»Vil regeringen arbejde for, at NATO-partneren Tyrkiet ikke sender våben eller militærrådgivere til nabolandet Aserbajdsjan, som for tiden er i voldsom kamp med Armenien?«

Begrundelse

Ifølge en artikel i dagbladet Information den 8. oktober 1992 gør specialtrænede kommandosoldater fra den tyrkiske hær tjeneste i Aserbajdsjan.

Svar (16/10 92):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

[Udenrigsministeren]

Jeg har valgt at besvare spm. nr. S 29, S 30, S 31 og S 32 under ét.

Krigshandlingerne i Nagorno-Karabakh fortsætter på trods af utallige våbenhviler samt omfattende internationale bestræbelser på at finde en fredelig løsning på konflikten. Den seneste våbenhvile blev indgået den 21. september 1992 af forsvarsministrene for Armenien og Aserbajdsjan ved russisk/kasakhsk mellemkomst. Denne våbenhvile er allerede brudt.

Inden for CSCE-regi oprettede man i maj 1992 Minskkonferencen. Denne konference er fortsat ikke kommet rigtigt i gang. Der har været afholdt en række forberedende møder i Rom under ledelse af den italienske formand for konferencen. Blandt de væsentligste udestående spørgsmål er, hvordan de armenske og aserbajdsjanske befolkningsgrupper i Nagorno-Karabakh skal repræsenteres på Minskkonferencen.

Armenien har appelleret til FN om, at denne organisation medvirker til etablering af endnu en våbenhvile samt, at FN i samarbejde med CSCE søger nye veje for at finde en fredelig løsning på konflikten.

Regeringen støtter de internationale fredsbestræbelser og søger i den forbindelse i samarbejde med de øvrige EF-lande at lægge pres på parterne i konflikten for at finde en fredelig løsning.

Det er den generelle opfattelse blandt vestlige deltagere i forberedelserne til Minskkonferencen, at hverken Armenien eller Aserbajdsjan indtil nu har været villig til seriøst at anvende de muligheder, der ligger i Minskkonferencen, for at nå frem til en fredelig løsning på konflikten, idet ingen af parterne har syntes villig til at indgå de nødvendige politiske kompromiser for at få konferencen i gang.

Situationen i Nagorno-Karabakh og de tilsyneladende forgæves internationale bestræbelser på at finde en fredelig løsning på konflikten får mig til at understrege, at international mægling kun kan lykkes, såfremt parterne selv er indstillet på at nå frem til en fredelig løsning. Trods alle hensigtserklæringer og appeller om international forståelse og mægling fra alle parter i konflikten har dette hidtil ikke været tilfældet.

Spm. nr. S 30

Til *udenrigsministeren* (9/10 92) af:

Glønborg (KRF):

»Vil regeringen arbejde for, at ingen del af Armenien annekteres af Tyrkiet eller Aserbajdsjan?«

Begrundelse

En amerikaner har fremsat planer om, at Armenien burde afstå et område i syd, så Tyrkiet får adgang til Bakus olie. USA har hverken tilsluttet sig planen eller taget afstand fra den, men har ladet Armenien forstå, at fred med Aserbajdsjan er en forudsætning for hjælp fra USA. Der er tilsyneladende ingen forståelse i USA eller Tyrkiet for, at Armenien er den svage part, som i vort århundrede allerede har afstået langt mere end rimeligt til de tyrkisktalende lande.

(Besvaret sammen med spm. nr. S 29).

Spm. nr. S 31

Til *udenrigsministeren* (9/10 92) af:

Glønborg (KRF):

»Vil regeringen arbejde for, at Nagorno-Karabakh ikke udslettes som armensk kulturområde med en eller anden form for selvstyre?«

Begrundelse

Armenerne kontrollerer nu under 2/3 af området, og de er under voldsomt bombardement, og mange flygter. Forholdene ligner Jugoslaviens, men har ingen større international opmærksomhed.

(Besvaret sammen med spm. nr. S 29).

Spm. nr. S 32

Til *udenrigsministeren* (9/10 92) af:

Glønborg (KRF):

»Vil regeringen arbejde for, at der lægges pres på Aserbajdsjan, så den vedvarende beskyddning af Armeniens grænseområde i et bælte på 20 km ophører?«

Begrundelse

Armenien er under dobbeltild, da Aser-

[Glønborg]

bajdsjan ligger både vest og øst for Armenien. Aserbajdsjan har både penge og våben i mængde. Armenien har lidt af begge dele og er i det hele taget et lille land, der lider kraftigt under denne vedvarende beskydning.

(Besvaret sammen med spm. nr. S 29).

Spm. nr. S 36

Til *udenrigsministeren* (9/10 92) af:

Holger Graversen (S):

»Hvor mange israelske boliger er der opført i de af Israel besatte områder siden okkupationen i 1967, hvor mange forventes opført i resten af 1992, og hvor mange er der afsat penge til på Israels finanslov for 1993?«

Begrundelse

Forskellige organisationer oplyser, at israelske bosættelser fortsætter, og dette ønskes dokumenteret. De israelske bosættelser i besat land er et skræmmende eksempel på et lands overgreb på en civil befolkning i besat land og et uhørt groft overgreb mod internationale regler og menneskerettigheder, uden at det har fået konsekvenser fra FN's eller verdenssamfundets side.

Svar (22/10 92):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Som følge af helligdage i Israel (Toraens glædesfest) er det desværre ikke muligt på fyldestgørende vis at besvare spørgsmålet inden for den i henhold til forretningsordenens § 20 fastsatte tidsfrist.

Spørgsmålet vil blive besvaret, så snart Udenrigsministeriet har modtaget de i spørgsmålet ubedte oplysninger.

Spm. nr. S 37

Til *udenrigsministeren* (9/10 92) af:

Holger Graversen (S):

»Hvor stor en del af de besatte områder er d.d. konfiskeret af israelske bosættere, og er det fortsat regeringens holdning, at disse bosættelser er ulovlige og bør fjernes?«

Begrundelse

Forskellige organisationer oplyser, at israelske bosættelser fortsætter, og dette ønskes dokumenteret. De israelske bosættelser i besat land er et skræmmende eksempel på et lands overgreb på en civil befolkning i besat land og et uhørt groft overgreb mod internationale regler og menneskerettigheder, uden at det har fået konsekvenser fra FN's eller verdenssamfundets side.

Svar (22/10 92):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Der henvises til besvarelsen af spørgsmål nr. S 36.

Spm. nr. S 34

Til *socialministeren* (9/10 92) af:

Lilli Gyldenkilde (SF):

»Vil ministeren udarbejde et notat, som viser kommunernes gebyrpolitik for samme ydelser, f.eks. daginstitutionsbetaling, el, vand, renovation og evt. andet, herunder beregninger på, hvor stor en belastning dette er for en kontanthjælpsmodtager, en lavtlønnet og en virksomhed med over 10 ansatte?«

Begrundelse

Kommunerne har fået hjemmel til at stramme op om restanceinddragelse, hvilket er rimeligt. Dog finder spørgeren det helt urimeligt, at en bistandsmodtager på en regning på 200 kr. skal belastes med et gebyr på 200 kr.

Da der er tale om vidt forskellig gebyrpolitik i kommunerne, er det rimeligt at få et notat, der viser, hvor urimelige gebyrer der faktisk pålægges især de socialt svage, som ofte er dem, der har udestående på grund af deres klemte økonomiske situation.

Svar (19/10 92):

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Da det alene er kommunernes gebyrpolitik vedrørende daginstitutionsbetalingen, der hører under Socialministeriet, vil jeg i mit svar holde mig til kommunernes politik på dette område.

[Socialministeren]

Det følger af § 16 i Socialministeriets bekendtgørelse nr. 759 af 21. november 1991 om betaling for ophold i dagtilbud for børn og unge, at kommunalbestyrelsen kan beslutte, at forældre skal betale et gebyr, når betalingen for dagtilbudsoopholdet først ydes efter, at sidste rettidige indbetalingsdato er passeret. Der er ikke fra centralt hold fastsat regler om gebyrets størrelse.

Af samme bekendtgørelses § 17 fremgår, at forældrene skal have meddelelse om reglerne for betaling af gebyr ved ikke rettidig indbetaling.

Bestemmelsen blev indført for at tilskynde forældrene til at betale rettidigt, idet der var meget store restancer på dagtilbudsområdet ude i kommunerne. Bestemmelsen er især møntet på forældre med normal indkomst, idet kommunalbestyrelsen ifølge bistandslovens § 49, stk. 2, for så vidt angår kontanthjælpsmodtagere har mulighed for at tilbageholde den fremtidige månedlige dagtilbudsbetaling i kontanthjælpen, hvis der foreligger restancer.

Gebyret skulle endvidere dække kommunernes omkostninger ved at administrere den udeblevne betaling.

Socialministeriet har for årene 1989 og 1990 foretaget undersøgelser af restanceproblemet på dagtilbudsområdet. Af den seneste af disse undersøgelser fremgik, at 79 pct. af de kommuner, der deltog i undersøgelsen, opkrævede gebyrer ved for sen indbetaling, og at gebyrerne typisk var 50 kr. 3 af de 39 kommuner, der indgik i undersøgelsen, opkrævede dog et gebyr på 100 kr. Socialministeriet er ikke bekendt med, at der senere er foretaget undersøgelser på området.

Med spørgerens ønske om beregninger på, hvor stor en belastning kommunernes gebyrpolitik er for en kontanthjælpsmodtager, en lavtlønnet og en virksomhed med over 10 ansatte, går jeg ud fra, at der er tænkt på et eksempel, idet det ikke kan forventes, at kommunerne har systematiserede oplysninger om de økonomiske forhold for de skyldnere, der opkræves gebyr af. Et gebyr på 200 kr. vil svare til ca. 5 pct. af en gennemsnitlig månedlig kontanthjælp og til ca. 3 pct. af en lavtlønnet månedlige indtægt efter skat. Belastningen af et sådant gebyr for en virksomhed med over 10 ansatte er begrebsmæssigt vanskeligt at opgø-

re. Måles gebyret i forhold til virksomhedens samlede lønsum, vil belastningen være forsvindende lille, men der kan også argumenteres for, at gebyrets belastning bør måles i forhold til virksomhedens nettooverskud, og i så fald kan spørgsmålet ikke besvares generelt.

I forbindelse med opkrævning af gebyrer fra kontanthjælpsmodtagere vil jeg henlede opmærksomheden på, at boligudgifter, herunder til vand, renovation m.v., indgår som en behovsudmålt del af kontanthjælpsberegningen, og på, at kontanthjælpsmodtagere normalt er berettigede til nedsat forældrebetaling for dagpasning.

Spm. nr. S 35

Til *indenrigsministeren* (9/10 92) af:

Lilli Gyldenkilde (SF):

»Vil ministeren udarbejde et notat, som viser kommunernes gebyrpolitik for samme ydelser, f.eks. daginstitutionsbetaling, el, vand, renovation og evt. andet, herunder beregninger på, hvor stor en belastning dette er for en kontanthjælpsmodtager, en lavtlønnet og en virksomhed med over 10 ansatte?«

Begrundelse

Kommunerne har fået hjemmel til at stramme op om restanceinddragelse, hvilket er rimeligt. Dog finder spørgeren det helt urimeligt, at en bistandsmodtager på en regning på 200 kr. skal belastes med et gebyr på 200 kr.

Da der er tale om vidt forskellig gebyrpolitik i kommunerne, er det rimeligt at få et notat, der viser, hvor urimelige gebyrer der faktisk pålægges især de socialt svage, som ofte er dem, der har udestående på grund af deres klemte økonomiske situation.

Svar (20/10 92):

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Efter lov nr. 937 af 27. december 1991 om gebyrer og morarenter vedrørende visse ydelser, der opkræves eller inddrives af amtskommuner og kommuner, kan kommunalbestyrelsen bestemme, at der skal betales gebyr til kommunen for erindringsskrivelser vedrørende ikke rettidigt betalte ydelser, der opkræves eller inddrives af kommunen, og som i lovgivningen er tillagt udpantningsret.

[Indenrigsministeren]

Det er således frivilligt for den enkelte kommunalbestyrelse, om den vil benytte sig af de muligheder, som loven giver.

Det bemærkes, at formålet med loven ikke har været at skaffe kommunerne øgede indtægter i form af flere gebyrer, men derimod at sikre, at borgerne rettidigt betalte skyldige beløb.

Kommunalbestyrelsen kan højst fastsætte gebyret til 200 kr. Dette beløbsmaksimum er fastsat i selve loven, jf. § 2, stk. 4. Loven finder alene anvendelse, hvis andet ikke er bestemt ved eller i henhold til lov, jf. lovens § 1. Der kan således i anden lovgivning eller i medfør af anden lovgivning være fastsat andre gebyrtakster for erindringsskrivelser vedrørende ikke rettidigt betalte ydelser.

Kommunerne har ikke hjemmel til at gøre opkrævning af rykkergebyr afhængig af skyldnerens økonomiske forhold eller til at afkræve skyldneren oplysninger herom. Kommunerne kan derfor ikke forventes at have oplysninger om de økonomiske konsekvenser af gebyrerne for forskellige indkomstgrupper.

Indenrigsministeriet er ikke i besiddelse af materiale, der belyser, i hvilket omfang kommunerne har udnyttet mulighederne efter lov nr. 937 af 27. december 1991 til at fastsætte gebyrer.

Det kan endelig tilføjes, at hvis en debitor inden forfaldsdatoen for det skyldige beløb eller umiddelbart herefter opnår en afdragsordning med kommunen, vil der ikke være grundlag for at udsende erindringsskrivelser. En skyldner, som på grund af økonomiske vanskeligheder ikke kan betale et tilgodehavende, der opkræves eller inddrives af kommunen, vil på denne måde normalt kunne undgå at betale gebyr.

Spm. nr. S 46

Til *skatteministeren* (15/10 92) af:

Niels Højland (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvilke provenumæssige og beskæftigelsesmæssige virkninger Skatteministeriet mener at de nye afgiftsregler vedrørende dieselolie, der trådte i kraft pr. 1. oktober 1992, samt ændringerne af reglerne for refusion af udgifterne til dieselolie til momsregistrerede virksomheders registrerede motorkøretøjer (lov nr. 494 af 24. juni 1992) vil få?«

Begrundelse

Spørgeren er bekendt med en større speditorsvirksomhed med et konstant forbrug af et større antal (75) lastbiler, der kører i Sverige. Denne speditør har opfordret sine vognmænd til at købe dieselolien til lastbilerne i Sverige. Allerede før den nye lov trådte i kraft, gjaldt det, at såfremt dieselolien blev købt i Sverige, skulle der i forhold til prisen på dieselolie fra før den 1. oktober 1992 kunne opnås en besparelse på 70-75 øre pr. liter dieselolie.

Spørgeren er desuden bekendt med, at samme speditør søger at opnå en storkøbsaftale om dieselolie i Sverige, der skulle give yderligere besparelser i forhold til de danske priser.

Det speditorsfirma, spørgeren er bekendt med, er formentlig ikke det eneste firma, der køber dieselolien i Sverige.

Svaret bedes indeholde oplysninger om, hvilke provenumæssige og beskæftigelsesmæssige forventninger og beregninger Skatteministeriet har gjort sig i relation til den nye lov med hensyn til lastbiler, der kører i Sverige og tanker op med dieselolie i Sverige og i andre lande, hvor dieselolien er billigere end i Danmark.

Svar (22/10 92):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Fra 1. oktober 1992 er afgiften på let dieselolie steget fra 176 øre pr. liter til 194 øre pr. liter. For registrerede motorkøretøjer, der tidligere delvis fik godtgørelse af afgiften, er den effektive afgift steget fra 110 øre pr. liter til 194 øre pr. liter. For entreprenørmaskiner, køleaggregater m.v., for hvilke der tidligere blev givet fuld godtgørelse, er den effektive afgift steget til 194 øre pr. liter. Provenuvirkningen af dieseltilpasningen pr. 1. oktober 1992, der også omfattede LPG og tilskud til ultralet dieselolie i rutebiler, var på i alt ca. 1,2 mia. kr.

Det bemærkes, at der samtidig blev gennemført en nedsættelse af vægtafgiften for større køretøjer samt en nedsættelse af afgiften på ansvarsforsikringer for last- og turistbusvognmænd. Provenutabet herved var på ca. 0,2 mia. kr.

Ved provenuoverslaget over dieseltilpasningen er der taget udgangspunkt i et forsigtigt skøn over dieseloliesalget.

[Skatteministeren]

Tidligere var dieselolie til lastbiler absolut billigst i Danmark. Vognmænd fra såvel Danmark som andre lande bestræbte sig for at indkøbe en så stor del af olien i Danmark som muligt. Der var og er dog visse begrænsninger i, hvor meget olie vognmænd kan medbringe i tanken til andre lande, inden der beregnes afgift af indholdet. Typisk gælder, at indhold ud over 200 liter i tanken beskattes i indkørselslandet.

Fra 1. oktober 1992 vil dieselolie fortsat være billigere for vognmænd i Danmark i forhold til Tyskland, men dyrere end i Norge og Sverige. Ændringerne i prisforholdet vil tendere mod at forskyde tankningsmønsteret væk fra Danmark, hvilket der er taget hensyn til ved at anvende et forsigtigt skøn over dieseloliesalget i Danmark.

Situationen er dog under fortsat forandring.

Fra 1. januar 1993 træder det indre marked uden grænsekontrol af f.eks. lastbiler i kraft. Tyskland vil herefter ikke have mulighed for at praktisere de nuværende begrænsninger i, hvor meget olie der kan indføres, før der skal betales tysk afgift. Selv om prisforskellen er blevet kraftigt reduceret, vil mulighederne for at medbringe større mængder sandsynligvis trække i retning af et stort set uændret eller større dansk salg af olie til lastbiler m.v., der kører til eller gennem Tyskland. Beskæftigelsen ved distribution etc. af dieselolie til lastbiler, der kører til Tyskland, vil således næppe blive forringet.

For så vidt angår trafikken til Norge og Sverige må der midlertidigt forventes en ændring af »grænsehandelen« med dieselolie i svensk og norsk favør. I øjeblikket foretages der ikke afgiftsoprævning af indholdet i lastbilers tanke ved indrejse fra Norge og Sverige til Danmark. Regeringen har imidlertid ved L 27 1992-93 fremsat forslag om, at der fremover skal beregnes dansk afgift af indholdet i tankene ud over de første 200 liter ved indførsel fra f.eks. Norge og Sverige.

Det kan oplyses, at såvel Norge som Sverige i bestræbelserne for tilpasning af afgiftssystemerne til EF har planer om i 1993 at forhøje afgifterne på dieselolie, således at de kommer over de danske afgiftssatser. Der er dog endnu ikke gennemført lovgivning herom.

Indtil afgiftsændringerne i Norge og Sverige er gennemført, vil der være et incitament til grænsehandel i Norge og Sverige med dieselolie. Dette vil trække i retning af lavere dansk beskæftigelse ved distribution af dieselolie. Distribution af dieselolie til lastbiler indebærer dog ganske begrænset beskæftigelse.

Med hensyn til provenuet er der som sagt lagt et forsigtigt skøn over dieselforbruget til grund. Oplysningerne om, at danske speditører nu tanker i Sverige, er således ikke nye eller overraskende.

Med hensyn til betalingsbalancevirkningen af ændringer i tankningsmønsteret bemærkes i forhold til Tyskland, at dieseltilpasningen ubetinget vil forbedre betalingsbalancen. Det vil fortsat kunne betale sig at købe dieselolie i Danmark og fra 1. januar 1993 i større mængder. Efter dieseltilpasningen er »eksport« prisen på olien steget med afgiften, hvilket giver en tilsvarende betalingsbalanceeffekt.

For så vidt angår forholdet til Norge og Sverige bemærkes, at en forholdsvis lille del af dieselolieprisen for vognmænd dækker omkostningerne til dansk beskæftigelse etc. Hvis salget af 1 liter dieselolie skifter fra Danmark til Sverige, vil betalingsbalancevirkningen på kort sigt alene bestå i den del af prisen, der forklares ved dansk arbejde og danske afgifter. På kortere sigt vil ændringerne i tankningsmønsteret i forhold til Norge og Sverige forringe betalingsbalancen.

Når dieselolieprisen i Norge og Sverige, jf. de ovenfor omtalte planer, bliver højere end i Danmark, vil betalingsbalancevirkningen for Danmark blive mere positiv end før 1. oktober 1992, idet eksportprisen efter 1. oktober 1992 vil være steget.

Sammenfattende vil ændringerne af dieselafgiften fra 1. oktober 1992 ændre på tankningsmønsteret for lastbiler, således at det umiddelbart bliver mindre fordelagtigt at tanke i Danmark. Der må på kort sigt forventes en nedgang i salget af dieselolie i Danmark især i forhold til Norge og Sverige. Der er ved provenuoverslaget taget hensyn til ændringerne i tankningsmønsteret. Der vil ligeledes på helt kort sigt komme en negativ virkning på beskæftigelsen og betalingsbalancen, men virkningen skal ikke overvurderes, idet indholdet af dansk beskæftigelse ved distribution af die-

[Skatteministeren]

selolie til lastbiler er forholdsvis beskedent, mens modsat indholdet af importerede varer er forholdsvis stort. På lidt længere sigt vil situationen ændres. Gennemførelsen af regeringens forslag om begrænsninger i afgiftsfri indførsel af olie i køretøjers brændstoftanke vil mindske indførslerne fra Norge og Sverige. Afskaffelse af restriktionerne mellem EF-landene vil tendere mod øget udførsel til Tyskland. Forhøjelse af afgifterne i Norge og Sverige vil vende grænsehandelen igen i dansk favør.

Spm. nr. S 47

Til *skatteministeren* (15/10 92) af:

Niels Højland (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvorledes betalingsbalancen ventes at blive påvirket af de nye afgiftsregler vedrørende dieselolie, der trådte i kraft pr. 1. oktober 1992, samt ændringerne af reglerne for refusion af udgifterne til dieselolie til momsregistrerede virksomheders registrerede motorkøretøjer (lov nr. 494 af 24. juni 1992)?«

Begrundelse

Spørgeren er bekendt med en større speditorsvirksomhed med et konstant forbrug af et større antal lastbiler, der kører i Sverige. Denne speditør har opfordret sine vognmænd til at købe dieselolien til lastbilerne i Sverige. Allerede før den nye lov trådte i kraft, gjaldt det, at såfremt dieselolien blev købt i Sverige, skulle der i forhold til prisen på dieselolie fra før den 1. oktober 1992 kunne opnås en besparelse på 70-75 øre pr. liter dieselolie.

Spørgeren er desuden bekendt med, at samme speditør søger at opnå en storkøbsaftale om dieselolie i Sverige, der skulle give yderligere besparelser i forhold til de danske priser.

Det speditørfirma, spørgeren er bekendt med, er formentlig ikke det eneste firma, der køber dieselolien i Sverige.

Svaret bedes indeholde oplysninger om, hvilke betalingsbalancemæssige forventninger og beregninger Skatteministeriet har gjort sig i relation til den nye lov med hensyn til lastbiler, der kører i Sverige og tanker op med dieselolie i Sverige og i andre lande, hvor dieselolien er billigere end i Danmark.

Svar (22/10 92):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Der henvises til besvarelse af spørgsmål nr. S 46.

Spm. nr. S 44

Til *økonomiministeren* (13/10 92) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil ministeren tage initiativ til, at de oplysninger, der findes i Danmarks Statistik vedrørende omfanget af lovovertrædelser blandt indvandrere i første, anden og tredje generation, bliver tilstillet spørgeren?«

Svar (22/10 92):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Danmarks Statistik oplyser følgende:

»Danmarks Statistik har ikke fremstillet statistik om lovovertrædelser begået af indvandrere i første, anden og tredje generation.

Det er principielt muligt at foretage opgørelser, som belyser kriminaliteten blandt indvandrere i forhold til kriminaliteten blandt den øvrige befolkning. Der ville imidlertid blive tale om et projekt af betydeligt omfang med analyser på mange baggrundsvariabler, idet man ellers ikke er i stand til at vurdere, om personernes indvandrerstatus har nogen indflydelse på omfanget af lovovertrædelser.

Et sådant forskningsprojekt har som nævnt ikke kunnet prioriteres inden for Danmarks Statistiks budgetrammer, og en gennemførelse forudsætter derfor ekstern finansiering af opgaven.«

Jeg kan henholde mig til ovenstående.

Spm. nr. S 1

Til *forsvarsministeren* (6/10 92) af:

Jens Thoft (SF):

»Hvilken interesse har Danmark i at bidrage til oprustning af et land som Singapore, og hvilken sikkerhed har Danmark for, at krigsmateriel leveret til Singapore ikke – som tidligere og imod de udstedte »end user-dokumenter« – videreeksporteres?«

[Jens Thoft]

Begrundelse

Svenske fredsorganisationer har afsløret, at de svenske firmaer Bofors og Karlskrona værf via delvis illegale datterselskaber i Singapore i forståelse med Singapores flådemyndigheder i årevis har videreeksporteret svenske våbensystemer til en række lande i Mellemøsten og Asien omfattet af svensk forbud mod våbeneksport. Nu oplyses det i bl.a. Søfart den 11. september 1992, at Danyard Aalborg har leveret den første af 4 overbygninger til ministrygere af Landsortklassen som underleverandør for Karlskrona Varv, der bygger for Singapore Navy. Med spørgsmålet ønskes oplyst, hvilken garanti de danske myndigheder har for, at leverancerne denne gang rent faktisk ender hos Singapore Navy, og om ministeren efterfølgende vil kontrollere, om leverancerne faktisk overholder de »end user-erklæringer«, der udstedes af Singapore Navy.

Svar (16/10 92):

Forsvarsministeren (Enggaard):

Jeg skal henvise til justitsministerens besvarelse af spørgsmål nr. S 2.

Spm. nr. S 28Til *skatteministeren* (9/10 92) af:**Jens Thoft** (SF):

»Kan skatteministeren bekræfte, at aftaler/dokumenter, der underskrives pr. telefax, ikke er stempelafgiftspligtige, jf. stempelafgiftslovens § 7, og kan ministeren oplyse, om domstolene tillægger en bekræftelse pr. fax retsvirkninger?«

Begrundelse

Spørgeren er underrettet om, at en lang række afgiftspligtige fortolker ordlyden i stempelafgiftslovens § 7, stk. 3, hvori det hedder: »Telegrafiske meddelelser og fjernskrivermeddelelser betragtes ikke som skriftlige.« I stk. 1 og 2 i samme paragraf er anført, at kun skriftlig accept af tilbud er stempelpligtig, og at en parts skriftlige bekræftelse af en mundtlig aftale er afgiftspligtig.

Da domstolene mig bekendt for længst har accepteret en bekræftelse afsendt pr. fax som

retsgyldigt dokument, opstår der et klart hul i lovgivningen, såfremt der ikke skal betales stempelafgift, blot underskriften på dokumentet fremsendes pr. fax.

Jeg er således også gjort bekendt med, at pengeinstitutterne ikke længere finder det nødvendigt at slæbe kunderne til Malmø, Flensborg eller London for at underskrive låneaftaler med pengeinstitutternes udenlandske filialer, for at kunne undgå stempelafgift (og sikre pengeinstitutterne del i den skattemæssige udlandslempelse i den danske skat). Når underskriften afsendes pr. fax, betragtes den af pengeinstitutterne i teknisk forstand ikke som værende sket her i landet, jf. stempelafgiftslovens § 3.

Men er det lovligt, bør ministeren omgående tage initiativ til en lovændring, og er det ulovligt, bør ministeren omgående sikre, at myndighedernes kontrolinstanser stopper den ulovlige omgang med stempelafgiftsloven.

Svar (19/10 92):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Jeg kan bekræfte, at der ikke opstår et stempelpligtigt dokument ved selve overførslen af meddelelse via telefax. Ligeledes kan jeg bekræfte, at domstolene efter det for mig oplyste i praksis tillægger en underskrevet bekræftelse pr. telefax retsvirkninger.

Telefax er i realiteten en fjernkopiering, og afgørende er derfor, om det materiale, der gøres til genstand for telefax, er underkastet stempelpligt.

Det er således rigtigt, at en telefax, hvori f.eks. en af parterne bekræfter en låneaftale, ikke i sig selv er stempelpligtig. Indeholder telefaxen imidlertid kopi af en af parternes underskrift, må der som grundlag for telefaxen eksistere en underskrevet bekræftelse. Denne er stempelpligtig, hvis parterne er hjemmehørende her i landet eller en af parterne er hjemmehørende her og bekræftelsen er underskrevet her i landet, jf. stempelovens § 3.

Spm. nr. S 5Til *boligministeren* (6/10 92) af:**Pelle Voigt** (SF):

[Pelle Voigt]

»Vil ministeren sørge for, at der rejses tiltale mod Vesterbro-boligspekulanten Salem Ali Mohamed Al-Zagheer i henhold til lejelovens § 113 a, stk. 3, hvorefter en udlejer kan fradømmes retten til at administrere boliglejemaal, såfremt han gentagne gange groft har tilsidesat reglerne i lejeloven eller loven om boligregulering?«

Begrundelse

I Ekstra Bladet mandag den 28. september fremlægges en stribe så graverende afsløringer af den omtalte boligspekulants virksomhed på Vesterbro, at den sjældent anvendte paragraf, som takket være SF og Det Radikale Venstre blev indsat i lejeloven i 1986, må kunne anvendes til at stoppe den næsten ufattelige udnyttelse af lejere, der især er indvandrere, som ikke er bekendt med deres lovlige rettigheder og derfor i flere tilfælde ikke har turdet klage. Paragraf 113 a er klart udformet med henblik på at komme den slags helt ublu udnyttelse af svagt stillede lejergupper til livs. Det må være enhver boligministers klare opgave at medvirke til at sikre, at lejeloven bliver overholdt. Lejerne på Vesterbro har krav på omgående beskyttelse mod de metoder, som Ekstra Bladet har afsløret i Al-Zagheers ejendomme.

Svar (22/10 92):

Boligministeren (Svend Erik Hovmand):

Efter bestemmelsen i lejelovens § 113 a, stk. 3, kan en udlejer fradømmes retten til at administrere ejendomme, såfremt han gentagne gange groft har tilsidesat reglerne i lejelovgivningen.

De tilfælde, hvor fradømmelse kan komme på tale, vedrører i relation til lejelovgivningen overtrædelse af de regler, som er fastsat til regulering af forholdet mellem udlejer og lejer.

I den konkrete sag drejer det sig, som det fremgår af den omtalte artikel samt senere artikler, om eventuelt manglende overholdelse af den vedligeholdelsespligt, der påhviler udlejeren i forhold til lejerne.

Efter de oplysninger, der foreligger for Boligministeriet, har de københavnske huslejenævn gennem tiden behandlet en række sager vedrørende ejendomme ejet af den pågældende udlejer. Sagerne har fortrinsvis vedrørt leje-

forhøjelser, varmeregnskaber og manglende vedligeholdelse og er som altovervejende hovedregel resulteret i, at lejerne har fået medhold.

Der er af huslejenævnet for alle de i Ekstra Bladets artikelserie nævnte ejendomme (bortset fra én) givet påbud om gennemførelse af vedligeholdelses- og renholdelsesarbejder i henhold til boligreguleringslovens § 22, stk. 3 – ét påbud for hver ejendom. Disse påbud har udlejeren ikke efterlevet inden for den af huslejenævnet fastsatte frist. Det bemærkes, at langt den største del af sagerne vedrører mindre arbejder, som i de fleste tilfælde knytter sig til et enkelt eller to lejemål. Kun en enkelt sag er af mere omfattende karakter.

Ovennævnte fristoverskridelser har bevirket, at Grundejernens Investeringsfond er blevet inddraget i sagerne, idet der har været indgivet anmodning til fonden om at foranstalte tvangsgennemførelse af de pågældende påbudsarbejder. Imidlertid har samtlige sager kunnet afsluttes, efter at ejeren selv har sørget for, at arbejderne er blevet gennemført, bortset fra en enkelt, hvor sagen henlagdes, da lejerne fraflyttede lejemålet. Der har således ikke været tale om, at de påbudte arbejder er blevet tvangsgennemført af Grundejernens Investeringsfond.

Der er i intet tilfælde truffet beslutning om tvangsadministration for de pågældende ejendomme. I et enkelt tilfælde har den pågældende udlejer på tvangsauktion overtaget en ejendom, der var under tvungen administration, men tvangsadministrationen blev ophævet efter arbejderens udførelse.

På det foreliggende grundlag er jeg ikke i stand til at vurdere, om en politianmeldelse i denne sag vil føre til en fradømmelse af udlejers ret til at administrere boliglejemaal, men jeg gør i den forbindelse opmærksom på, at lejerne i de pågældende ejendomme i kraft af de i øvrigt i lejelovgivningen indeholdte reaktionsmuligheder har mulighed for at rejse krav mod udlejeren.

Meddelelser fra formanden:

Formanden:

Der er foretaget ændringer i følgende udvalg:

[Formanden]

Retsudvalget (27/10 92):

Udtræder: Erling Christensen (S)

Nyt medl.: Ingrid Rasmussen (S)

Det Politisk-Økonomiske Udvalg (27/10 92):

Udtræder: Lykketoft (S)

Nyt medl.: Jacob Lindenskov (S)

Udtræder: Pia Kjærsgaard (FP)

Nyt medl.: Kirsten Jacobsen (FP)

Folketingets næste møde afholdes i morgen, torsdag den 29. oktober 1992, kl. 10.00.

Angående dagsorden skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 17.54
